

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslagene nr. L 62-64, fru Ebba Strange, har ordet.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil gerne lige først knytte nogle bemærkninger til det af socialministeren fremsatte forslag til lov om ændring af folke-, invalide- og enkepension og derefter gå over til de af fru Tove Jørgensen, fru Karen Thurøe Hansen og mig genfremsatte lovforslag.

Jeg skal ikke gentage den argumentation, jeg fremførte, da en del af dette lovforslag var til behandling i første samling, hvor jeg sagde, at vi principielt var enige med ministeren i, at der var brug for en adgang til tidligere førtidspensionering, og at vi ikke kunne acceptere den lave sats, der her var valgt, nemlig folkepensionsatsen. Men jeg vil godt sige noget andet.

Jeg havde – og det havde vi i socialistisk folkeparti i det hele taget – den glædelige oplevelse i den sidste del af valgkampen at blive præsenteret for et beskæftigelsesforslag, der var udarbejdet af socialdemokratiet og fagbevægelsen, hvori jeg med glæde så at man fra socialdemokratiets og fagbevægelsens side foreslog at der indførtes en efterlønsordning. Det gav mig den tanke, at så slap vi nok for at se dette førtidspensionsforslag én gang til, for det måtte jo betyde, at socialdemokratiet havde lyttet dels til SID, dels til socialistisk folkeparti og nu i stedet for gav sig til at udarbejde et efterlønsforslag med en rimelig sats, der giver mennesker i 55-60 års alderen, hvor de stadig væk har forsørgelsesforpligtelser, men hvor de er ude af stand til at skaffe sig arbejde på arbejdsmarkedet, en indkomst, som de kan leve af. Alligevel har vi altså fået præsenteret dette førtidspensionsforslag igen. Det beklager jeg meget. Vi kan selvfølgelig stadig væk ikke støtte det i den form, det har her; det kunne vi heller ikke sidst. Men jeg vil gerne spørge ministeren: hvad betød det, der stod i socialdemokratiets beskæftigelsesplan om et efterlønsforslag? Hvor bliver det af? Kommer det om 2 måneder eller om 3 måneder, og hvorfor skal vi først behandle dette lovforslag, hvis det andet er lige på trapperne?

Socialministeren har valgt at tage konsekvenserne af den debat, der var her i folketingsalen om de lovforslag, der nu har fået numrene L 62-64, og tage konsekvenserne på den måde, at socialministeren selv fremsætter

et forslag, der går ud på, at hospitalsindlagte patienter, der er visiteret til plejehjem, foruden deres lommepege skal have udbetalt et beløb, der dækker deres huslejeudgifter og andre nødvendige udgifter.

Jeg kan selvfølgelig kun sige, at jeg synes, det er positivt, at socialministeren har taget den konsekvens af debatten; det er godt, der sker noget på dette område nu. Men jeg mener stadig væk, at det er vores forslag, altså det private forslag, der er det egentlige og det, der bør gennemføres. At man ikke fra socialdemokratiets og de øvrige septemberforligspartiets side ønsker at gennemføre det private forslag, begrundes af socialministeren med, at der sker for megen opsparring, hvis pensionisterne får udbetalt deres pension, mens de ligger på hospitalet. Det får mig til at stille nogle spørgsmål – det kan godt være, socialministeren ikke kan besvare dem i dag – men jeg er egentlig interesseret i at vide, hvor stor en opsparring det drejer sig om. For det første er disse mennesker jo mennesker med lave indkomster, så jeg synes, det må være meget begrænset, hvor meget de kan spare op. For det andet, hvis der er tale om store opsparinger, er det så ikke, fordi de mennesker ligger for længe på hospitalerne? Er det så ikke i virkeligheden, fordi vi har en for dårligt udbygget socialsektor at henvise disse mennesker til? Det rejser altså også spørgsmålet om vores ventetidsafdelinger, hvad fru Tove Jørgensen og fru Inge Krogh også var inde på. Det er også mit indtryk, at der arbejdes med nogle planer om at give ventetidsafdelinger plejehjemsstatus, og vi har stillet nogle spørgsmål i socialudvalget derom, så hvis ikke vi får et endeligt svar på de ting i dag, får vi det nok i socialudvalget.

Det er rigtigt, som hr. Jørgen Junior også var inde på, at vi her har at gøre med en gruppe mennesker, der meget, meget, meget let ligesom bliver skubbet til side som folk, vi er færdige med, som folk, der er kasserede, men som vi ikke kan være bekendt at behandle som ting, på den måde vi gør det.

Fru Nathalie Lind foreslog, at man skulle tage den del af socialministerens forslag, som handlede om bidrag til de hospitalsindlagte pensionister, ud af førtidspensionsforslaget. Det tror jeg jeg kan tilslutte mig, for det er vigtigt, at vi får en løsning på det med de hospitalsindlagte patienter hurtigt, og jeg tror, vi skal stille mange spørgsmål om førtidspensionen, inden vi finder ud af, hvad vi skal gøre